

Familia din Betania

Familia din Betania

(Matei 26; Marcu 14; Luca 10; Ioan 11 și 12)

Citind acest titlu, cei care citesc Biblia se vor gândi imediat la Marta, Maria și Lazăr. Se pune întrebarea dacă și Simon, cu porecla „Leprosul” trebuie socotit aici. În Matei 26.6 și în Marcu 14.3 ni se spune că Domnul a fost uns de Maria în casa lui Simon, deși numele lui nu mai este amintit în continuare. În Luca 10.38 citim că Marta L-a primit pe Isus în casa ei. Nici aici nu ni se spune ceva despre Simon, de asemenea la fel de puțin în Ioan 12.

Mulți sunt de părere că Simon ar fi fost soțul Martei, astfel rezolvându-se problema. El ar fi fost vindecat de Domnul Isus de lepra sa și datorită acestui fapt ținea mult la Persoana Domnului. Probabil că așa a fost, dar nu poate fi dovedit prin Biblie. În continuare ne vom restrânge la cele trei persoane principale numite și la ceea ce citim despre ele în Matei 26.6-13, Marcu 14.3-9, Luca 10.38-42, Ioan 11 și 12.1-11.

Aici nu avem de-a face ca în celelalte capitole cu o familie care constă din părinți și copii. Dar pe baza a ceea ce citim despre comportamentul lor între ei și locul central pe care îl ocupa acolo Domnul Isus, această familie merită să fie amintită aici.

Era o casă foarte primitoare de oaspeți, unde Domnul Isus poposea cu plăcere, mai ales în ultima săptămână înainte de moartea Sa. După intrarea Sa în Ierusalim a purtat zilnic discuții cu iudeii. În cadrul acestor discuții a ieșit la lumină ura crescândă a conducătorilor, ceea ce a dus la lepădarea Sa publică și la crucificarea Sa. Seara Se întorcea la Betania. Acolo era înviorat prin dăruirea plină de dragoste și purtarea de grijă a tuturor membrilor familiei. Această familie este un exemplu pentru ospitalitate. Prin aceasta, ei înșiși au primit o mare binecuvântare. Acolo unde este Isus, acolo El binecuvântează.

O, scump cămin în care toți pe Tine, Te preamăresc mereu Isus Hristos, Și unde din mulțimea care vine Tu ești cel mai iubit și prețios.

Astăzi nu-L putem primi pe Domnul Isus în casa noastră în înțelegeră ad litteram al cuvântului, dar îl putem primi în chip spiritual. Domnul a spus: „Cine primește un profet... va primi răsplata unui profet” (Matei 10.41) și „Oricine va primi pe unul singur dintre acești copilași în Numele Meu, pe Mine Mă primește” (Marcu 9.37). În Fapte 28.7-10 citim că Publius i-a primit și i-a găzduit prietenos pe întemnițatul Pavel și însoțitorii săi. Pentru aceasta, a fost răsplătit din belșug.

Despre supraveghetori se spune că trebuie să fie primitori de oaspeți (1 Timotei 3.2; Tit 1.8). De fapt, toți credincioșii sunt îndemnați să fie primitori de oaspeți. În Evrei 13.2 citim: „Nu uitați primirea de oaspeți, pentru că, prin aceasta, unii, fără să știe, au găzduit îngeri.” Astfel de întâlniri cu credincioșii și discuțiile purtate despre Domnul și Cuvântul Său pot fi o mare binecuvântare și pentru copii.

Am auzit de la mulți adulți cât de mult s-au bucurat copii fiind de astfel de întâlniri și cât au învățat din ele. Am impresia că astfel de discuții cu frații de credință au loc mult mai rar decât odinioară. Poate din cauza mijloacelor moderne de comunicare? Este foarte important ca părinții să se gândească în cazul unor astfel de întâlniri, că Domnul este prezent ca ascultător tăcut al tuturor discuțiilor. Am constatat că cei tineri au fost păgubiți din punct de vedere spiritual prin discuții greșite. Îmi aduc aminte de cuvintele unui frate fidel, când eram strânși mai mulți credincioși într-o casă. Discuția s-a îndreptat spre un frate ce nu era de față și a degenerat în vorbire de rău. La aceasta, fratele a replicat: „Dacă nu știm să spunem ceva bun despre el, este mai bine să tăcem.” Acesta a fost un sfat înțelept, căruia i s-a dat ascultare.

Această familie din Betania o întâlnim pentru prima dată în Luca 10. Acolo citim că Marta L-a primit pe Domnul Isus împreună cu ucenicii Săi în casa ei. Aici apare deja marea deosebire dintre ea și sora ei. Îngrijirea de așa mulți oaspeți însemna pentru Marta multă muncă. Ea era complet consacrată lucrării ei. Maria s-a folosit de ocazia de a se așeza la picioarele Domnului Isus pentru a asculta cuvintele Sale. Marta a fost desigur parțial prezentă, dar ea era prea copleșită cu treburi pentru a primi cuvintele Sale. Ea s-a supărat din cauza comportamentului surorii ei și i-a replicat chiar Domnului: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute.» Dar Isus, răspunzând, i-a spus: «Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi și te tulburi tu; dar un singur lucru este necesar: și Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua»” (Luca 10.40-42).

În aceste două surori vedem reprezentate două tipuri de credincioși. Primii văd munca multă care trebuie făcută. Ei se lansează dintr-o activitate în alta ca Marta și sunt trași încolo și-ncoace de prea multă slujire, așa cum s-a exprimat odată cineva. Astfel de oameni sunt plini de griji și epuizați. Ei își pierd echilibrul spiritual și sunt mereu critici față de credincioșii cu o altă gândire spirituală, ca cea a Mariei. Aceștia din urmă își rezervă timp pentru rugăciune și citirea Bibliei, pentru a-L cunoaște tot mai bine. Urmarea va fi că ei îl vor iubi și îl vor cunoaște tot mai bine, li vor sluji mai mult și cu mai mare dăruire.

Cuvintele mustrătoare ale Domnului adresate Martei au fost adesea interpretate unilateral sau greșit. De la unele amvoane s-a rostit o sentință mult prea aspră asupra Martei. Domnul nu a mustrat-o din cauza slujbei ei; El a observat și a apreciat aceasta cu mulțumire. Domnul nu i-ar fi vorbit astfel, dacă ea nu i-ar fi făcut reproșuri. Din cuvintele „dar un singur lucru este necesar” s-a dedus câteodată că Martei i-a lipsit credința în El, ca singurul lucru necesar. Dar din alte locuri din Scriptură rezultă clar că Marta era o credincioasă, care îl iubea cu toată inima pe Domnul și își găsea satisfacția în a-i sluji. Ceea ce îi lipsea era dorința Mariei de a asculta Cuvântul Său pentru a-L cunoaște astfel tot mai bine. Cunoștința mai mare a Mariei despre Persoana și lucrarea Sa a făcut-o capabilă să-i arate mai târziu o slujbă, care a avut o valoare mai mare pentru El decât oricare altă slujbă arătată Lui. Deseori suntem înclinați să le folosim pe Marta și Maria una contra alteia și să ținem cu una sau cu alta. În schimb putem învăța multe de la amândouă!

Vizitând o familie am cunoscut un tânăr credincios, inteligent, care studia mult. L-am întrebat dacă găsește timp și pentru studierea Bibliei. A recunoscut că nu. În această casă erau multe cărți explicative ale Bibliei, din care el citise câteodată ceva, dar le considera plictisitoare,

pentru a se adânci mai mult în ele. De altfel, nici nu considera a fi necesar, pentru că el nu va „predica” niciodată. N-ar fi o slujbă pentru el. Atunci i-am citat textul din 1 Corinteni 14.29: „Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece.” Nu va fi niciodată în stare să judece, dacă nu va avea cunoștințe suficiente din Cuvânt. Îi lipsea și bucuria unui timp liniștit, regulat de rugăciune și cugetare, și de asemenea creșterea spirituală și capacitatea de a îndeplini mai târziu probabil lucrarea sa de soț și tată în propria sa familie. Astfel de oameni pot dovedi activitățile unei Marta, dar nu pot ajunge niciodată la adâncimea spirituală a unei Maria. Luther a spus odată că el, atunci când are foarte mult de lucru, nu se roagă ca de obicei numai o oră, ci două. Cine are o astfel de gândire, rămâne păzit de extreme și de dezechilibru spiritual.

În Ioan 11 citim despre o altă vizită a Domnului la această familie. Acolo le vedem pe amândouă surorile îndoliate: fratele lor iubit, Lazăr, era grav bolnav. Boala și moartea nu trec pe lângă casele credincioșilor.

Durerea și doliul comun au adus inimile celor două surori mai aproape una de alta. Dacă ar fi fost acolo marele lor Prieten Isus! Dar El era plecat departe, de cealaltă parte a Iordanului. Ele i-au trimis un mesaj scurt și clar: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav.” Ele n-au vorbit despre dragostea lui Lazăr; aceasta n-ar fi fost un argument bun. Ele au făcut apel la simpatia Domnului pe care o cunoșteau foarte bine. Dar Domnul a așteptat încă două zile înainte de a veni la ele. Aceasta a fost o încercare deosebită pentru cele două surori. El avea intenția Sa prin aceasta, cum de altfel are și cu noi în astfel de împrejurări. El vine în ajutorul nostru la timpul Său și în modul Său.

Pe drum, El, Cel atotputernic, le-a spus ucenicilor Săi: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn.” Ucenicii au considerat acum că nu mai era necesară călătoria periculoasă spre Iudeea. Dacă Lazăr dormea, se va însănătoși! Ei L-au înțeles greșit pe Domnul. El nu vorbise despre odihna somnului, ci despre moartea lui Lazăr. Ei n-au înțeles, pentru că în limba pe care o folosea Domnul Isus exista un singur cuvânt pentru „a adormi” și „a dor-mi”. Cât de periculoasă era această călătorie din punctul de vedere al ucenicilor, rezultă din cuvintele lui Toma: „Să mergem și noi, ca să murim cu El!” De aici rezultă dragostea sa mare față de Învățătorul.

Vestea venirii Sale a ajuns la surori înainte ca Domnul să sosească în Betania. S-a arătat din nou deosebirea mare dintre Marta și Maria. Marta, mereu impulsivă și ocupată, nu a putut aștepta venirea Domnului, ci a fugit în întâmpinarea Sa. Maria a rămas liniștită acasă cu prietenii care veniseră de la Ierusalim pentru a le consola. Marta a dat frâu liber inimii ei în cuvintele: „Doamne, dacă a-i fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.” Încrederea ei în El s-a exprimat în cuvintele: „dar și acum știu că oricâte vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da”. Din discuția care a urmat, rezultă că ea nu L-a înțeles bine pe Domnul. Era aceasta urmarea ascultării ei superficiale a cuvintelor Domnului în trecut? A fost fericită că a putut pleca pentru a o aduce pe sora ei căreia i-a spus: „Învățătorul este aici și te cheamă.” Împreună cu vizitatorii s-au dus la locul în care le aștepta Isus.

Maria a căzut la picioarele lui Isus. Acolo unde a găsit odinioară învățătură prețioasă, căuta și găsea acum mângâiere. Ea și-a exprimat necazul plângând, iar Domnul Isus a arătat mila Sa prin faptul că a plâns. Dar El a făcut și mai mult. El S-a lăsat condus la mormântul lui Lazăr și a poruncit să fie luată piatra de pe mormânt. Marta a replicat: „Doamne, deja miroase greu, pentru că este mort de patru zile.” (În clima fierbinte din țările Orientului Apropiat, morții au fost și sunt îngropați în ziua morții lor. Prin așteptarea Domnului și datorită călătoriei spre Betania trecuseră alte trei zile.) Isus a dojenit-o prin cuvintele: „Nu ți-am spus, că dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?” Apoi a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” Lazăr a venit afară și după ce i-au desfăcut legăturile, el a putut umbla.

În 1 Tesaloniceni 4.16-17 citim: „Pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.” Cu aceste cuvinte putem într-adevăr să ne consolăm reciproc, când stăm la mormântul unui credincios iubit. Domnul Isus i-a spus Martei: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi” (Ioan 11.25).

În înțeles spiritual, toți credincioșii au murit deja acum cu El și sunt înviați și pot spune împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20).

Și pentru ei au valabilitate cuvintele: „Pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.3, 4). Ce cuvinte minunate! Moartea nu are ultimul cuvânt. Și noi suntem întristați când iubiții noștri pleacă de la noi, pentru că trăim plecarea lor acasă ca o mare pierdere. Dar apostolul scrie că nu trebuie să ne întristăm ca ceilalți care n-au nicio nădejde. El se referă la oameni care trăiesc fără Hristos și mor în păcatele lor. Pentru ei nu există nicio speranță.

Și ei vor învia odată pentru a fi judecați în fața tronului mare și alb. Atunci Domnul nu va mai fi Salvatorul, ci Judecătorul. Despre aceasta citim în Apocalipsa 20.11-15: „Și am văzut un mare tron alb, și pe Cel care ședea pe el, dinaintea căruia pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și i-am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea tronului; și au fost deschise niște cărți. Și a fost deschisă altă carte, care este a vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; și Moartea și Locuința morților au dat pe morții care erau în ele; și au fost judecați fiecare potrivit faptelor lor. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.”

Cât de groaznic este să aparții de „ceilalți”, pentru care aceste cuvinte de consolare nu au nicio importanță și cărora nici nu le sunt adresate. Dacă cineva, tânăr sau bătrân, se recunoaște în această categorie, îi dau sfatul serios și urgent să nu mai continue să trăiască astfel. Este încă posibil să-și recunoască păcatele și să vină la credința în Domnul Isus. Cine îl cunoaște pe Domnul Isus ca Salvator nu trebuie să se teamă de El ca Judecător.

Despre familia din Betania citim pentru ultima dată în Ioan 12.1-8: „Isus deci, cu șase zile înainte de Paști, a venit la Betania, unde era Lazăr cel mort, pe care îl înviase Isus dintre morți. I-au pregătit deci o cină acolo și Marta slujea, iar Lazăr era unul dintre cei care stăteau la masă cu El. Maria deci, luând o măsură de mir de nard curat, de mare preț, i-a uns picioarele lui Isus și i-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului. Atunci unul dintre ucenicii Săi, Iuda, al lui Simon, Iscarioteanul, care urma să-L vândă, a spus: «De ce nu s-a vândut

acest mir cu trei sute de dinari și să fie dat săracilor?» Dar a spus aceasta nu pentru că avea grijă de săraci, ci pentru că era hoț și avea punga și lua cele puse în ea. Isus deci a spus: «Las-o: ea l-a păstrat pentru ziua pregătirii Mele pentru înmormântare; pentru că pe săraci îi aveți cu voi întotdeauna, dar pe Mine nu Mă aveți întotdeauna.»

Și în această relatare sunt numite cele trei nume ale membrilor familiei: Lazăr, Marta și Maria. Lazăr, cel care murise și pe care Isus îl înviase din morți, era unul dintre cei care stăteau la masă. Nici aici nu citim că Lazăr ar fi rostit vreun cuvânt. El era un martor tăcut, care vorbea prin simplul fapt că trăia; o dovadă de netăgăduit că Isus făcuse cu el o minune. Prin aceasta, mulți iudei au crezut în Isus. De aceea, preoții îl urau și doreau să-l omoare (versetele 9-11).

Despre Marta citim din nou că slujea; dar făcea aceasta în tăcere, fără critică. Despre Maria citim că ea l-a uns pe Domnul cu un nard de mare preț. Prin ascultarea ei foarte atentă a cuvintelor Domnului, primise cunoștință despre Persoana și lucrarea Sa, întrecându-i pe ucenici. De aceea, ei n-au putut să înțeleagă acțiunea Mariei. Mai degrabă s-au supărat (Matei 26.6-13). În Ioan 12, Iuda a fost acela care a exprimat aceasta. El, hoțul, a calculat repede prețul - 300 dinari - o sumă pentru care un zilier trebuia să muncească 300 de zile, deci aproape un an. Iar o astfel de sumă, Maria „a risipit-o” într-o clipă!

Sărmană Maria, mai întâi a fost criticată de sora ei, acum de unul dintre ucenici! Dar Domnul a aprobat comportamentul Mariei și și-a exprimat aprecierea pentru ceea ce a făcut ea. Aceasta a fost suficient pentru ea. Și noi putem face experiențe asemănătoare ca Maria. Este o experiență neplăcută, când intențiile noastre bune nu sunt înțelese și acțiunile noastre sunt judecate greșit. Să învățăm să lăsăm acestea în mâna Domnului!

clickbible.org